

Nina de Pass

JEDEN

ROK

BEZ

TEBE

FRAGMENT

Jeden rok bez tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nina de Pass
Jeden rok bez tebe
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nina de Pass

**JEDEN
ROK
BEZ
TEBE**

FRAGMENT

Text copyright © 2019 by Nina de Pass
Cover copyright © 2019 by Helen Crawford-White
Translation © Pavla Kubešová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4663-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4732-4 (1. zveřejnění, 2020)

Clemovi, s láskou

Kdybych tušila, že v tomhle vyhnanství bude taková zima, našla bych v sobě víc síly bojovat. Ale i kdyby existoval někdo, kdo by mě teď vyslechl, čas na protest už pominul, protože jsem nesmírně daleko od domova.

Nechávám minuty plynout a sleduju, jak vítr za oknem taxíku chytá tiché a lepkavé sněhové vločky, a než dopadnou na zem, přinutí je vznést se zpátky do vzduchu.

Řidič, kterého moje matka najala a který na mě čekal na letišti, si nejspíš spletl mou mlčenlivost s úžasem a rozhodl se, že je bezpečné mluvit. „Těšíš se do nové školy?“ zeptá se s tak silným francouzským přízvukem, že je mu stěží rozumět.

S odpovědí nespěchám. Nejdřív přejeďu prstem po zamlženém okně. Ale když se konečně odhodlám odpovědět, ani se nenamáhám skrýt sarkasmus v hlase. Je mi jasné, že ho jazyková bariéra stejně zamaskuje. „Těším se?“

Ani nevím, proč formuluju svou odpověď jako otázku. Nechci, aby se mnou zapředl rozhovor, a už vůbec si nechci pamatovat nic z toho, co řekne. Chci na něj zapomenout, stejně jako chci zapomenout na všechno ostatní.

Než pokračuje, nervózně se zasměje. „Jsi ve Švýcarsku popr–“

Svou otázku nedořeckne. S hrůzou sleduju, jak vjede až na krajnici úzké klikaté silnice, aby se na horském úbočí vyhnul protijedoucímu kamionu. Nejsou tu žádná svodidla, která by zabránila našemu pádu do zející propasti, a jak se natahují po držadle na dveřích auta, cítím, jak celá tuhnu. Zatímco auto ztrácí přilnavost ke zledovatělé silnici a klouže doprava, každý sval mého těla jako by se změnil ve sklo. V očekávání nárazu zavřu oči. Čas zpomalí a já čekám, až uslyším křik. Až se okolní svět změní v rozmazanou skvrnu. Až mi výbuch airbagů protrhne ušní bubínky. Až se dostaví bolest.

Na zlomek vteřiny pocítím euforii. Možná že tentokrát nepřežiju.

Ale auto se stočí zpátky doleva, pryč od nebezpečí, a když se řidič znovu nervózně zasměje, vtáhne mě zpátky do reálného času. Příliš pozdě, až když je z kamionu jen tečka v dálce, zmáčkne klakson a podívá se do zpětného zrcátka. „Šílení řidiči,“ poznamená s kajícím úsměvem.

Já jeho úsměv neopětuju, jen znepokojeně přejedu prsty po roztrpeném okraji bezpečnostního pásu a najdu svůj nelítostný pohled. „Tak sledujte silnici,“ utrhnu se na něj.

V hodině, která následuje, se mě řidič znovu pokusí vtáhnout do hovoru, ale tentokrát ho ignoruju a neobtěžuju se skrývat své nepřátelství. Vyhýbám se pohledu na okolní švýcarské hory a soustředím se na to, jak přivést své strachem ztuhlé končetiny zpátky k životu. Snažím se nemyslet na to, co se mohlo stát. Ani na tu část mé bytosti, která by to v tuhle chvíli vítala.

Místo toho naplní mou mysl vzpomínka na dobu před osmi měsíci, kdy mě jednoho rána probudil v kalifornské nemocnici zvuk hlasů. Moje matka a jedna ze sester se snažily – ne zrovna úspěšně – mluvit tlumeným tónem.

„Psychiatrická vaší dcery, doktorka Burnsová, si ji tu chce ještě pár dní nechat na pozorování,“ prohlásila sestra.

Moje matka, pravděpodobně otrávená obtížemi spojenými s mým prodlouženým pobytem v nemocnici, která se nacházela asi hodinu ces-

ty od našeho domu, rozmrzele odpověděla: „Pro všechno na světě, proč by tu měla zůstat? Její zranění jsou fyzického rázu, a jak doktorka dnes ráno řekla, nejsou nijak závažná. Skutečnost, že vyvázla jen se zlomenou paží, je v podstatě zázrak. Ale je to tak – a teď už je natolik zdravá, že může jít domů, kam taky půjde.“

„Ale to je právě ten problém, paní Cooperová –“

„Paní Blairová,“ přerušila ji moje matka – jak to dělává vždy, když ji lidé osloví příjmením mého otce. Po jeho odchodu to mámě netrvalo dlouho a znovu se vdala. A v mezičase, jak tomu říkám, několik měsíců používala své dívčí příjmení.

„Promiňte, paní Blairová,“ pokračovala sestra, „ale doktorka Burnsová si zdravím vaší dcery *není* tak úplně jistá. Obává se, že Cara má sebevražedné myšlenky.“

Téměř si dokážu představit, jak matka třesí oči hrůzou a rozhlíží se kolem, jestli se v blízkosti nenachází někdo známý. „Moje dcera *nemá* sklony k sebevraždě!“

Nutno uznat, že hlas sestry zůstal klidný. „Nebylo by překvapením, kdyby trpěla nějakou formou posttraumatické stresové poruchy. Cara má za sebou velmi hrozivý zážitek.“

Následovala dlouhá pauza, v níž se matka snažila strávit sestřina slova.

„Je to duševní choroba,“ pokračovala sestra.

„Já vím, co to je, jen už o tom nechci víckrát slyšet,“ přerušila ji matka. „Jsem její zákonný zástupce, tak mi dejte jakýkoli dokument, který potřebuju, abych ji odsud dostala pryč. Duševní choroba. Páni. Je v šoku, není duševně nemocná.“

„Bylo by to proti lékařskému doporučení,“ varovala ji sestra. „Musela byste podepsat revers.“

Odpověď mé matky byla odměřená, a dokonce při ní přestala šepat. „Tak mi ten revers přineste.“

Když se ohlédnu zpátky, na téhle výměně názorů mě vždycky zarazí dvě skutečnosti. Zaprvé, že má zranění byla popsána jako fyzická. Fyzická bolest čtyřnásobné zlomeniny nebyla ničím ve srovnání s jinou

bolestí, kterou zažívám, kdykoli si vzpomenu, co dalšího se toho večera zlomilo – a co nemohou vyspravit žádné kovové šrouby. Zadruhé, že tato zranění a nekonečná pavučina modřin, která mi pokrývala celé tělo, byla ohodnocena jako „nijak závažná“. Nic, co se týkalo té nehody, se nedalo posoudit jako „nijak závažné“, a nazývat to tak mi připadalo jako zlehčování, jako by na tom z celkového pohledu vůbec nezáleželo.

Moje oči zůstávají přilepené na předním sedadle. Nechci riskovat pohled na krajinu, která se míhá za okny. Skutečnost, že jsem se na své cestě dostala takhle daleko, se téměř rovná zázraku. I tak už jsem ale se svou výdrží u konce a uleví se mi, když zaregistruju, že auto zpomaluje. Sotva zastaví, vyskočím ven a schovám ruce za zády, aby si řidič nevšiml, jak se mi třesou.

„Jsme na místě,“ oznámí a ukáže na velkou budovu.

Vypadá spíš jako ruský palác než škola. Má rovnou, nebesky modrou fasádu, nejméně šest pater a na střeše tři zlaté kupole. Kolem symetrických, staromódních oken se nacházejí rozpadající se zlaté ozdobné prvky. Okna v přízemí kryjí markýzy s mátově zelenými a bílými pruhy. Otočím se k extravagantní stavbě zády a podívám se, jaký je odsud výhled. Napravo stojí stanice lanové dráhy. Sleduju, kam vedou lana, na nichž nehybně visí kabinky, a zjistím, že lanovka končí v malém městečku na úbočí protější hory.

Když teď stojím nohama pevně na zemi, nezdá se mi údolí mezi dvěma vrcholy nijak hrozivé. Samotná škola se ovšem tyčí na poměrně nebezpečném místě, riskantně blízko prudkého srázu, od něhož ji dělí jen po pás vysoké, světle modré litinové zábradlí, jehož složité kované prvky mají spíš ozdobný než ochranný charakter.

„Mám jej odnést dovnitř?“ zeptá se řidič, zatímco vykládá moje zavazadlo z auta.

„To je v pořádku,“ vyhrknu, vytrhnu mu cestovní vak z ruky a hodím si ho přes rameno. Na poslední chvíli se ohlédnu a váhavě zamumlám: „Díky.“

Zatváří se polekaně, a tak se od něj odvrátím a zamířím ke vstupu do budovy. Když přijdu blíž, všimnu si dvou postav, dívky a chlapce přibližně stejně starých jako já. Dívka má dlouhé rusé vlasy, které jí spadají pod ramena. Pleť má světlou jako já, ale pokrytou pihami. Chlapec po jejím boku je aspoň o hlavu vyšší a hubený, ale má kulatý, dětský obličej a téměř bílé blond vlasy.

„Můžu ti pomoci?“ zeptá se mě ten kluk a ukáže na můj vak. Jeho slova znějí podivně a nezvykle a je v nich patrný nějaký cizí přízvuk – nejspíš skandinávský.

„Já to zvládnou,“ řeknu a okamžitě toho zalituju. Matka mě varovala, abych přesně tohle nedělala. *Začneš tam s čistým štítem*, argumentovala. *Nikdo tě tam nebude znát – můžeš být znovu sama sebou*. Její slova uhasila vše, co zbylo z mého zápasu. Jistě si stejně jako já uvědomuje, že není cesty zpět. A přesto, navzdory skutečnosti, že nevím, jak to zvládnou, se rozhodnu před těmito cizími lidmi vypadat normálně. Nedokážu se usmát, ale zatvářím se tak zářivě, jak to jen jde.

„Vítej v Hope Hall,“ zavolá dívka.

2

„Všichni jsou v zimní zahradě – proto je tu tak ticho,“ vysvětlí dívka se slabým, stěží rozpoznatelným francouzským přízvukem. „Mimochodem, já jsem Ren a tohle je Fred.“ Ukáže na vysokého blondatého kluka, který zvedne ruku a nemotorně na mě mávne, ale pak ruku rychle svěsí podél boku, jako by si to mávnutí rozmyslel.

„Cara,“ představím se a oba přikývnou. Jako uvítací výbor moje jméno samozřejmě znají. Docela by mě zajímalo, co dalšího o mně ještě vědí.

„Jak jsem se zmínila, všichni se připravují, takže je nejvhodnější čas na prohlídku školy.“

„Připravují?“

„No jo, promiň. Vždycky zapomenu, že způsob, jakým tu mluvíme, nemusí být pro ostatní úplně srozumitelný,“ zvolá s opravdovým zaničením. Pomyslím si, jak je zvláště hezká – jen trochu neobvyklým způsobem. Porcelánové tváře má zružovělé čekáním v zimě, což je jediný kaz na její jinak bezchybné pleti. Je drobná, o pár centimetrů menší než já, má úzký obličej a kulaté, čokoládově hnědé oči, díky kterým vypadá až přehnaně dychtivě. „Panebože, promiň, a teď jsem navíc způsobila, že se tu cítíš jako vetřelec –“

„Ren, uklidni se,“ napomene ji Fred. Je tak vysoký, že nad námi oběma ční o velký kus, a když mluví, rukama dělá rozmáchlá, až nemo-

torná gesta, jako by netušil, co si se svými dlouhými, hubenými pažemi počít.

„Promiň,“ znovu se omluví Ren, „když jsem nervózní, vždycky mluvím rychlostí milion slov za hodinu –“

„Připravovat se znamená dělat domácí úkoly,“ přeruší ji Fred věcně, a jak si dovedu představit, ušetří Ren rozvlácného vysvětlování. „Studenti všech ročníků je píšou každý večer mezi sedmou a osmou v zimní zahradě, takže máme asi pětáctýřicet minut, abychom si v klidu prohlédli celou školu. Řekl bych, že bychom měli začít. Nech si zavazadlo tady. Za chvíli se pro něj vrátíme.“

Ren se zatváří vděčně, zatímco já si sundám vak z ramena a následuju Freda hlouběji do budovy školy.

Pětáctýřicet minut na prohlídku školy ani zdaleka nestačí. Začneme v přízemí a po dřevěné podlaze s tmavými skvrnami přejdeme k třídám. Podobně jako celá škola, ani jednotlivé místnosti nejsou jen tak obyčejné. Každá je naprosto jiná – ve všech se hromadí nesourodý staromódní nábytek a asi deset různě uspořádaných lavic. Ve všech třídách se nachází krb nebo kamna vydávající poslední zbytky tepla dnešního dne.

Všechno je úplně odlišné než ve škole, na jakou jsem zvyklá a v jaké jsou obvyklé kovové detektory, obyčejné kovové skřínky, plastové židle a bíle vymalované chodby. Jsem z toho zmatená, mění se tím všechno, co jsem doposud poznala, a narušuje to moji už tak křehkou rovnováhu.

Nakonec přijdeme na velké čtvercové nádvoří, lesknoucí se ledem, v zadní části budovy. Škola má tvar mohutného písmene U, v jehož středu se nachází právě toto nádvoří. Ze tří stran ho lemuje šest pater budovy. Na čtvrté straně ho uzavírá zeď s kamenným obloukem uprostřed, kudy vede osvětlená cesta do houstnoucí temnoty. Okamžitě si uvědomím, co mysleli tou zimní zahradou. U prostředního křídla budovy byla klasická zeď až do pátého patra nahrazena skleněnou stěnou rozdělenou na stovky jednotlivých tabulek, z nichž sem tam některá

není čirá, ale barevná. V osvětleném vnitřním prostoru je vidět rozsáhlou a starobylou knihovnu.

„Zimní zahrada,“ poznamená Fred.

Cítím na sobě jeho upřený pohled. Přikývnu a odvrátím se od nepočtu dalších pohledů namířených naším směrem. „Kolik je tu studentů?“

„Něco přes dvě stovky.“

„Tak málo?“ podivím se. „V mé bývalé škole jich bylo o dost víc jen v mém ročníku.“

„Brzy zjistíš, že to není jediný rozdíl.“

„Támhle je tělocvična,“ řekne Ren, odvede mě ke kamennému obloku a ukáže na moderní budovu v dálce, sotva viditelnou skrz hustý lesní porost. „No a tady máme jídelnu.“ Silně zatlačí do dvoukřídlých dveří, které se ovšem ani nehnou. „Krucí.“

Fred přeběhne k zimní zahradě, aby upoutal něčí pozornost, a já si začnu třít ruce, do nichž se mi zakusuje chlad.

„V tuhle roční dobu tu obvykle ještě nesněží,“ podotkne Ren a mávne rukou k líně poletujícím sněhovým vločkám, které se začínají usazovat na okenních parapetech. „Většinou ještě na začátku listopadu vidáme kousky zeleně.“

Fred se k nám připojí právě v okamžiku, kdy dveře povolí.

Otevře nám je tmavovlasý kluk. „Á, jestlipak to není naše nová spoluvězeňkyně – převezená sem ze Států?“ zavtipkuje hlubokým a podivně zabarveným hlasem. Proklouzne kolem něj do tepla, a teprve když jsem vevnitř, pořádně si ho prohlédnu. Je vysoký, má snědou kůži, výrazné lícní kosti a zelené oči připomínající bažinu. Nakrátko mi připadne, jako bych ho odněkud znala, ale odhodím tu myšlenku stranou, protože jsem se s ním rozhodně nikdy dřív nesetkala.

„Ty jsi z Kalifornie, že?“ ujišťuje se s očima upřenýma do mých.

Přikývnu a uhnu pohledem stranou. Ren nás spěšně představí. „Caro, tohle je Hector. Je z našeho ročníku.“

Zamumlám úsečné a nejisté: „Ahoj.“

„No, měli bychom pokračovat. Než skončí příprava, musíme si ještě prohlédnout pokoje,“ připomene Ren a já jsem za to vyrušení ráda. Přestože ten kluk nic dalšího neřekne, cítím, jak mě očima hodnotí. Na moment zvažuju poznámku, že se mu nebude líbit, co na mně najde.

„Máš pravdu,“ souhlasí Fred, otočí se a kamarádsky poplácá toho druhého kluka po rameni. „Díky, Hectore.“

Hector zamíří zpátky do zimní zahrady a už se neohlédne, jen odmítavě mávne rukou. Pořád mluví stejně hlasitě, což mi připadá až příliš sebejisté, jako by ho ve skutečnosti nezajímalo, zda jeho slova uslyšíme, nebo ne. „Frede, pro tebe cokoli.“

Uleví se mi, že je pryč, a obrátím se k jídelně. Místnost je obložená tmavým dřevem a stojí v ní tucty kulatých stolů pokrytých modrými a zlatými ubrusy, na kterých už je prostřeno ke snídani. Rozhlédnu se kolem a hledám pult, kde se vydává jídlo, očekávám hromady táců, pokladny... prostě něco povědomého. Připadám si tu totiž jako v restauraci.

Fred si odkašle. „Jíme v osm ráno, v půl jedné odpoledne a v šest večer. Jo a odpolední čaj se podává v zimní zahradě – o čemž, pokud se zeptáš ředitele – se nediskutuje.“

Povytáhnou obočí.

Věnuje mi první, krátký úsměv. „Však uvidíš. Každopádně, Ren ti teď ukáže pokoje – já do dívčího křídla nesmím – ale určitě se brzy uvidíme.“

„Fajn, díky,“ unaveně poděkuju.

Jakmile je z dohledu, pocítím prázdnotu a strach. Když je teď prohlídka skoro u konce, začíná mě dohánět realita. A to znamená, že se nevyhnu všem těm novým lidem, místům a pravidlům. Zpátky ve vstupní hale si vezmu svůj cestovní vak a jdu za Ren k staromódnímu výtahu, pozlacené kleci uprostřed obrovského schodiště, které se kolem něj vine jako natažená pružina. V poslední minutě, zatímco Ren přivolává výtah, viditelně ztuhnu. Ren si toho všimne.

„Všechno v pořádku?“ chce vědět.

„Do kterého patra jedeme?“ zeptám se s pohledem upřeným na schody. „Nemohly bychom...?“ Zahanbeně nechám svou otázku nedokončenou.

Ren se na moment zatváří zmateně, ale když rachot oznámí příjezd výtahové kabiny, ukáže na můj cestovní vak a řekne: „Podej mi ho, pošleme ho výtahem.“ Zavře mříž a pak už jen sledujeme, jak moje zavazadlo vyjíždí nahoru.

Ren začne stoupat po schodech a já ji obdivně a vděčně následuju. Kolik dalších lidí by se nezeptalo, proč nechci jet výtahem? A když si navíc vůbec nestěžuje, že musíme vyšplhat až úplně nahoru po šesti patrech schodů, rozhodnu se, že se pokusím zdát se milejší, aspoň k ní.

„Levé křídlo je pro kluky,“ vysvětlí udýchaně, zatímco z výtahu vytahuje můj cestovní vak. „Pravé křídlo je pro nás.“

Zahňeme k dívčím pokojům a vstoupíme do dlouhé chodby s modrým kobercem a dveřmi po obou stranách. Uprostřed každých dveří visí kartička s natištěnými jmény obyvatelek. Ren mě odvede až na konec chodby, kde je na dveřích moje jméno narychlo naškrábané pod jediným natištěným jménem: *Bérénice de Laure*.

„Jsi se mnou,“ oznámí a upřeně sleduje mou reakci. „Doufám, že je to v pořádku?“

„Takže sis vytáhla nejkratší zápalku,“ glosuju. Je to ubohý, trapný pokus o vtip.

Ignoruje ho. „Musím pomoci mladším děvčatům do postele. Nechám tě, ať si v klidu vybalíš, ale za chvíli budu zpátky.“

Zničeně sleduju, jak odchází. Nenapadlo mě, že budu s někým na pokoji. Vejdou dovnitř a mám pocit, jako bych vstoupila do horské chaty. Naproti sobě jsou tu dvě vyvýšené postele s dřevěnými žebříky a pracovními stoly v prostoru pod nimi. Až na školní uniformu poskládanou do úhledné hromádky je moje strana pokoje prázdná. Ren má na své straně chaos – korková nástěnka nad pracovním stolem je plná fotografií, které přetékaají přes rám nástěnky až na stěnu. Prstem přejedu po obličejích na obrázcích. Často se na nich objevuje Fred a taky ten

druhý kluk, Hector, který nás pustil do jídelny. Uprostřed stolu stojí fotografie ve stříbrném rámečku, z níž na mě hledí dva lidé, zřejmě její rodiče. Odvrátím se a uvědomím si, jak moc se bude moje strana pokouje lišit, až si vybalím. Přivezla jsem si totiž jen jednu fotografii. A tu rozhodně nehodlám nikomu ukazovat.

S vybalováním si dávám na čas. Věším kalhoty na ramínka a pečlivě ukládám boty na dno skříň, aby byly vyrovnané jako vojáci. Podle hlasitého, nekontrolovaného štěbetání, které sem zpod dveří doléhá zvenčí, je zjevné, že příprava skončila.

Asi půl hodiny poté, co Ren odešla, se ozve silné zaklepání na dveře. Otevrou se, než stačím odpovědět. Vejde zakulacená postarší žena.

„Ty musíš být Cara,“ řekne se silným australským přízvukem. Má tvrdý a drsný hlas. Asi vteřinu uvažuji, jestli není jednou z těch hrozných učitelek, o kterých jsem četla jako malá v knížkách. Ale sotva navážeme oční kontakt, rázem mi připadá docela milá. Má zářivě modré oči, které připomínají květy barvínku, a navzdory přísným tahům obličeje a nakrátko ostříhaným hustým šedým vlasům vypadají mladistvě a spiklenecky. „Jsem madam Jamesová, tvoje vychovatelka. Po dobu, co budeš u nás, budu mít na starosti tvé osobní záležitosti. Je mi líto, že jsem tě nemohla přivítat, když jsi přijela – doufám, že tě Ren a Fred provedli.“

„Ano.“

„Ren je hodná holka. Postará se o tebe.“ Madam Jamesová ukáže na hromádku oblečení na mém stole. „Vidím, že už máš svoji uniformu – to je dobře. Ren tě seznámí se vším ostatním. Ale pokud budeš mít jakékoli otázky nebo ti něco bude dělat starosti, přijď za mnou. Můj pokoj je přímo pod tímto, v pátém patře, a moje dveře jsou vždycky otevřené.“ Nakloní hlavu a prohlédne si mě s výrazem podobným lítosti. Okamžitě uhnu pohledem stranou. „Víc než cokoli jiného chci, abys tu byla šťastná. Nebudeš s námi dlouho, takže budeme muset to málo, co máme, maximálně využít.“

„Přijela jsem na celý rok,“ opácím s pohledem dosud upřeným stranou.

„A ten uplyne jako voda. Rok není vůbec nic.“

Cítím, jak se mi po obličejí rozlévá smutek. *Rok je všechno*. Když si vzpomenu na všechno, co se minulý rok stalo... Když si uvědomím, jak dlouhé mi připadaly ty poslední měsíce...

Ren vrazí do pokoje a madam Jamesová to bere jako signál k odchodu. Vycítím, že mezi nimi probíhá nějaká tichá výměna, a tak se k nim otočím zády a začnu si prohlížet svou uniformu. Jedná se o dvě tmavě modré manšestrové sukně, které budu mít stejně jako Ren těsně nad kolena, čtyři bílé košile s dlouhým rukávem a vroubkovaným límečkem, dva tmavě modré svetry s kulatým výstřihem a několik párů tmavě modrých punčocháčů.

„Bude ti to slušet,“ poznamená Ren s rozpačitým úsměvem a přistoupí ke mně. Zjihne. „Nejspíš se budeš chtít po tak dlouhé cestě vykoupat – pojď, ukážu ti, kde máme koupelnu.“

Společně s ní vyjdu na chodbu, která je teď plná děvčat. Postávají u otevřených dveří a klábosí. Když je míjíme, jejich smích se ztiší a já na sobě ucítím jejich zvědavé pohledy. Ren jim nevěnuje ani špetku pozornosti a prudce otevře dveře uprostřed chodby. Na jedné stěně se nachází aspoň deset umyvadel a naproti řada van bez závěsů. Nedostatek soukromí mě vyděsí, očekávala jsem přinejmenším sprchové kouty.

Když vstoupíme, dvě dívky kolem sebe těsněji omotají své ručníky. „Mohla jsi zaklepat,“ osopí se jedna z nich s nadutým americkým přízvukem.

„Promiňte,“ odvěť Ren, ale moc omluvně to nezní. „Tohle je Cara. Provádím ji tu.“

Dívka, která se ozvala, se na nás podívá s výrazem, který nedokážu rozluštit.

„Já jsem Joy,“ představí se nakonec. „Tohle je Hannah.“ Líně ukáže na druhou dívku, která nás bez úsměvu pozoruje.

Obě mají až strašidelně rovné černé vlasy a já v nich poznám dívky, jaké jsou v každé škole – hvězdy. Podle toho, jak nás pozorují, odhaduju, že k nim Ren nepatří. Je to zvláštní, ale okamžitě a instinktivně k ní

pocítím loajalitu, takže namísto, abych se s nimi pokusila skamarádít, což bych asi v tuhle chvíli měla udělat, jim jen oplatím jejich upřený pohled a nic neřeknu.

Vím přesně, co jsou zač – koneckonců, kdo by to měl vědět líp než já? Až do doby před devíti měsíci jsem byla jednou z nich. Zjistit, že pět tisíc mil od domova jsou některé věci naprosto stejné, je téměř povzbudivé. Byla jsem holka, která vstávala brzy, aby si před vyučováním dokonale vyfoukala vlasy, a která se ujišťovala, že má vždycky dobarvené odrosty. Byla jsem perfektně nalíčená a nosila jsem trendy oblečení. Ráda bych věděla, co by si o mně lidé, kteří mě znají, mysleli teď, když mám bledou, nenalíčenou pleť, neudržívané blond vlasy a na sobě potrhávané džíny a vytahanou mikinu. Ráda bych věděla, co si o mně myslí Joy a Hannah.

Dřív by mi na tom záleželo, ale teď mě na jejich pocitu nadřazenosti – jejich pocitu, že na to mají právo – něco odpuzuje. Protože já vím, jak to funguje. Chystají se rozhodnout, čekají na mou odpověď, aby mohly posoudit, kam mě ve své hierarchii zařadit a zda stojí za to správit se se mnou, anebo ne. Když neodpovím, Joy přimhouří oči.

Otočím se k Ren. „Tady nejsou žádné sprchy?“

Zavrtí hlavou. „Mám ti pohlídat dveře?“

„No, když se tu vy dvě zašijete, aspoň budeme mít o čem mluvit,“ zahihňá se Joy a kývne na druhou dívku, aby ji následovala na chodbu. Když mě míjí, položí mi ruku na paži. Předpokládám, že to má být kamarádké gesto, ale já se jí vytrhnu a majetnický si paži chytím druhou rukou. „Ale možná, že jsi na ten druh věcí...“

Obrátím se k Ren, která mě pozoruje doširoka otevřenýma, nervózníma čokoládovými očima. Jakmile za nimi zaklapnou dveře, tiše znamená: „Testovaly, jak zareaguješ, a ty jsi to úplně projela.“

Lhostejně zavrtím hlavou. „Starostmi o mě jen zbytečně marníš čas.“

Po rychlé koupeli, při níž Ren svědomitě sedí zády ke mně, čte si a nohama se zapírá o dveře, aby nikdo nemohl dovnitř, jdeme spát.

Když madam Jamesová přijde v jedenáct večer zhasnout světla, máme už dávno zhasnuto.

V temnotě si přitisknu dlaně k obličejí a přemýšlím, jestli už konečně není čas, aby se objevily slzy. Dle očekávání ale žádné neprijdou, přestože můj žal je tak prudký, že mě málem zadusí. Pevně zavřu oči v dalším marném pokusu na všechno zapomenout, ale namísto toho jen uslyším, jak Ren, ukolébaná spánkem, začne klidně a pravidelně oddechovat. I já brzo usnu, slíbím si. Nebude trvat dlouho a obklopí mě bezbolestná prázdnota. V mysli mi ale víří spousta otázek a spánek je daleko. Dokážu tady nějakým způsobem skrýt svůj smutek? Co odpovím, až se mě budou ptát, proč jsem přijela jen na závěrečný školní rok? Co se stane, když bude potřeba zase někam jet autem?

Nemůžu. Nemůžu. *Nemůžu.*

Slezu po žebříku dolů a co nejtíšeji zašmátrám ve své kosmetické taštičce. Pilulky na spaní, které mi předepsala doktorka v Kalifornii, tam ale nejsou. Poté, co jsem si je zabalila, je musela moje matka vynadat. Potlačím nutkání zaječet, ale nakonec – vztekle – najdu cestu zpátky do postele.

V husté tmě noci se k životu probudí jakési rozmazané skvrny. Když se rozkoukám, napočítám deset tyrkysově svítících hvězd přilepených na strop nad postelí, kde spí Ren. Začnu je počítat, pořád dokola a dokola, jako jsem v dětství počítala imaginární ovečky a nechávala se utiшит a unudit jejich monotónností.

Po mnoha hodinách promarněného času, nebo mi to tak aspoň připadá, mě konečně pohltí černota.

3

Spím tu jinak: trhaně, krátce, ale bez zvláštních událostí. Když jsem se dřív probudila doma, vždycky nastala jedna ze dvou variant. Někdy jsem se těsně po probuzení, ještě než jsem začala skutečně vnímat okolní svět, cítila téměř pokojně. To ovšem trvalo jen do chvíle, než přišla ta vlna, kdy jsem si s hrůzou uvědomila, co se stalo. Jiné dny byly horší. Tehdy jsem se ze svých snů probudila rovnou do rekonstrukce té noci.

V ty dny jsem se probouzela s křikem.

Když jsem se vrátila z nemocnice domů a musela spát bez jakýchkoli utišujících prostředků, brzy mi došlo, že ani jednu z těch variant nenesu, a ze strachu, abych si na to pořád nevzpomínala a abych si tím vším nemusela opět procházet, jsem se rozhodla, že raději nebudu spát. Ale nespát mi nepomohlo. Tím, že jsem byla tak dlouho vzhůru, se všechno překroutilo. Byly okamžiky, kdy jsem si byla jistá, že se ze mě stává blázen – a bylo to tak hrozné, že mě matka odvezla zpátky na pohotovost, kde mi dali silné prášky na spaní, které mi zajistily bezesný spánek. Po určité době se pro mě tento spánek beze snů stal útočištěm. Skutečnost, že jsem si nic nepamatovala, byla nádherná. A přestože mi matka dávala prášky na příděl, spánek byl místem, kde jsem nacházela útěchu.

Ale dnes, když mezerami mezi závěsy začíná prosakovat ranní slunce, se vstávání zdá být snadné. Možná je to pásmovou nemocí, anebo nejistotou? Vím jen, že už tu nevydržím dál ležet.

Prohlédnu si své nahé paže, položené na bílé prošívané přikrývce, která mě drží v posteli. V tlumeně osvětlené místnosti je moje jizva ještě výraznější. Od zápěstí k lokti se mi táhne zubatá, vínově rudá čára, která mi připomíná, že jsem tady a byla jsem tam. Za každou cenu ji musím skrývat. Když jsme si včera večer s Ren oblékaly pyžama, byla tma, ale i tak to ode mě bylo neopatrné. Podívám se na Ren, která nerušeně spí. Nesmím vůči ní ani vůči nikomu jinému ztratit svou obezřetnost, jinak by ten matčin pokus neměl žádný smysl.

Je brzy, ale já se přesto spěšně obléknu a zamířím do koupelny. Je prázdná, přesně jak jsem čekala, nicméně, i když jsem konečně – pořídně – sama, se tu cítím klaustrofobicky. Pootevřu okno a nechám dovnitř vniknout ledový vzduch. Radiátor pod oknem je zapnutý, a tak se o něj opřu zády a poprvé od chvíle, co jsem přiletěla, zapnu telefon. Skoro celou minutu bzučí a plní se zprávami. Roztržitě je projedu. Všechny jsou od mé matky. Samozřejmě. Už dávno jsem se vzdala naděje, že by mohly být od někoho jiného. Vzkazy z hlasové schránky vymažu, aniž bych si je poslechla, a podívám se na poslední zprávu.

Mluvila jsem se školou. Řekli mi, že jsi dorazila v pořádku. Neškodilo by, kdybys mi aspoň krátce potvrdila, že jsi četla mé zprávy, Caro. Já vím, že tam jsi. xxx

Abych ji uklidnila, pošlu jí stručnou zprávu.

Jsem tady, jak už víš. Co víc ode mě chceš?

Ví stejně dobře jako já, že už *není* co říct.

Odešlu zprávu dřív, než si ji stačím promyslet, a projdu si předchozí zprávy. Zavrtím hlavou nad jejich stupňující se naléhavostí.

Už jsi tam?

Pošli mi zprávu, až letadlo přistane.

Holčičko! Kde jsi?

Všechny je vymažu. *Nezapomeň, že jsi mě sem poslala ty, mami. Jak je možné, že si děláš takové starosti, když jsi sama vyhnala svou jedinou dceru přes pět tisíc mil daleko od místa, kde jsi ty?*

Teď už v mém telefonu nejsou žádné zprávy od matky. Zůstane tam jediné vlákno. Poslední vzkaz jsem dostala v prosinci minulého roku.

Vyzvednu tě v 8.

Zavolám jí. Hovor padá rovnou do hlasové schránky a já uslyším její trylkující hlas, v němž se mísí smích a rozpaky. *Ahoj! Dovolali jste se G. Nejsem tady – zjevně – ale určitě víte, co dělat. Píp.* Zavěším. A znovu vytočím číslo. Když to udělám po desáté, ruce se mi třesou tak strašně, že musím odložit telefon na podlahu. Strčím si hlavu mezi kolena a několikrát se dlouze a zhluboka nadechnu, jak mě to naučil jeden z mých mnoha terapeutů. Minulý rok jsem jich poznala celou řadu. Moje matka, která tvrdošíjně zastává názor, že si každý člověk má pomoci sám, konečně ustoupila naléhání mého nevlastního otce. Slyšela jsem jeho prosby. *Není zdravé, aby trávil celý čas o samotě ve svém pokoji. Od doby, co se to stalo, dokonce ani neplakala, že ne? Když nechce mluvit s námi, potřebuje někoho – kohokoli – s kým by si mohla promluvit.* A tak jsem šla. Poslali mě, abych strávila první z řady nesnesitelných hodin s terapeutem, který se zoufale snažil podrýt mou obezřetnost a přijít na to, co se mi děje v hlavě.

Tato sezení mě naučila pár věcí:

1. Terapeut chce vidět pokrok, a tak si pro něj můžeš takový pokrok vymyslet.

2. Terapeuti jsou na jedno použití, a jelikož jim matka stejně nevěří, je snadné ji přimět, aby toho či onoho odepsala, když už ho začnu mít dost.

A nakonec:

3. Někdy, ale opravdu jen někdy, pronesou něco důležitého, něco, co vážně funguje. Třeba, že mám strčit hlavu mezi kolena a dýchat, dokud se zase nevzpamatuju.

Nicméně aby bylo možné uskutečnit body 1 a 2, je nutné před daným terapeutem zamlčet bod 3, jinak by zahájil další vlnu psychoanalýzy. A psychoanalýze je potřeba se za každou cenu vyhnout.

Na chodbě se ozve nějaký hluk. Sáhnu po svém telefonu a rozsvítím displej. Je 7.30 – mnohem víc, než jsem myslela. Roztřeseně se zvednu z podlahy a při návratu do pokoje vrazím do madam Jamesové.

„Vstala jsi brzy,“ zvolá vesele, zatímco pěstí zabuší na dveře jednoho pokoje. „Vstávat, vstávat, děvčata!“ Očima zaletí k telefonu v mé ruce. „Á, obávám se, že mi ho budeš muset dát. Měla jsem si ho od tebe vzít už včera večer. Máme tu zákaz používání mobilních telefonů, ale v klubovně je telefonní budka, odkud si můžeš po vyučování zavolat, kdybys potřebovala.“

Bez protestů jí ho odevzdám. Části mého já se dokonce uleví.

„Než si ho vezmu, nechceš si napsat některá telefonní čísla, která bys mohla potřebovat?“ zeptá se překvapeně. Většina lidí nejspíš protestuje. Ale většina lidí má pravděpodobně někoho, s kým chtějí zůstat v kontaktu. Zavrtím hlavou. „Tak dobře. Přeju ti úspěšný první den!“

Pokusím se uzpůsobit svůj výraz, aby zrcadlil její nadšení, a odejdu najít Ren.

Vyrostla jsem v domácnosti, kde je snídaně dobou ticha. Je to jediný čas, kdy moje matka, která po zbytek dne vesele štěbetá, nepronese je-

diné slovo. A tak jsem snídani vždy považovala za posvátnou chvíli, kdy si i ten nejmenší náznak hovoru vyslouží smrtící pohled. Tady to pravidlo ale nefunguje. Jídelna je přečpaná strážníky a plná života. Se sklopenou hlavou procházím kolem hlučných stolů a mám pocit, že je to nad mé síly.

S Ren se zastavíme u prázdného stolu pro čtyři osoby a já si vyberu místo čelem k oknu, zády ke všem ostatním v místnosti. Ren ukáže na stěny obložené tmavými dřevěnými panely, které jsou od včerejšího večera ozdobené miniaturními francouzskými vlaječkami.

„Já jsem myslela, že primárním jazykem je tu angličtina?“ vydeším se. Koneckonců, tohle byla v Kalifornii moje první námitka. Pověděla jsem své matce, že nemůžu odjet do školy ve Švýcarsku. Jazyky mi nikdy nešly – opravdu jí na mně záleželo tak pramálo, že by mě poslala někam, kde bych nikomu nerozuměla?

„To je,“ uklidní mě Ren, „ale jsou tu studenti z jednatřiceti různých zemí. Každý týden je věnován jedné z kultur. Probíhají tu zvláštní aktivity a kuchařky podle toho mění jídelníček. Tento týden je francouzský.“ Potutelně se na mě usměje. „Ten nejlepší.“

Zahledím se na stůl a opravdu, uprostřed leží košík s croissanty a mini brioškami. Mezi stoly prochází žena ve světle modré zástěře a ze stříbrného tácu, který si opírá o bok a podpírá jej jednou rukou, doplňuje prázdné košíky.

„Nemáme moc času,“ dlobne do mě Ren a málem se přitom zadusí croissantem namazaným meruňkovou marmeládou. „V osm patnáct musíme být v přednáškovém sále, takže být sebou, rychle si něco vezmu.“

„Co se děje v osm patnáct?“ zeptám se nejistě a naliju si sklenici džusu, abych nějak zabavila své ruce.

Nejdřív si ukousne obrovské sousto croissantu a pak teprve promluví. „Pondělní setkání. Je to něco jako sněm. Celá škola se shromáždí na jednom místě a ředitel nás upozorní na to, co nás v následujícím týdnu čeká.“ Takže další příležitost, aby celá škola mohla zírat na novou hol-

ku. Ren si musela všimnout, že jsem změnila výraz, protože dodá: „Neboj se. Budeme se držet zpátky.“

Ren dodrží slovo, a když opustíme jídelnu, vyjdeme ven, projdeme kamenným obloukem na konci nádvoří a vydáme se po stezce, kterou jsem zahlédla včera večer, Ren neudělá nic, co by k nám přitáhlo pozornost. Pokračujeme k tělocvičně, obejdeme ji a zamíříme k další moderní budově přímo na úbočí hory. Podobně jako sportovní hala, i tato stavba je skrytá za hustým porostem jehličnanů, které vypadají jako posypané moučkovým cukrem. Docela by mě zajímalo, jestli jsou ty dvě moderní budovy schválně mimo dohled, aby nerušily jinak starobylý ráz školy.

Jakmile vstoupíme dovnitř, zatajím dech. Posluchárna má tvar půlkruhu a je asi třikrát vyšší než normální budova. Její zakřivená stěna je celá ze skla a je skrz ni úžasný výhled na propast pod námi i hory za ní. Jiskřivě bílé svahy odrážejí sluneční světlo skrz sklo a celý prostor je tak nepředstavitelně jasný. Musím zamžourat, abych vpředu zahlédla pódium.

Ren ukáže na vrchol svažité umístěných sedadel. „Pojďme si najít nějaké místo vzadu.“

Přikývnu a následuju ji po kovových schodech nahoru. Naše kroky hlasitě rachotí a oznamují náš příchod. Přinutím se šplhat co nejrychleji. Toužím zmizet, splynout s pozadím. Chvilí tiše sedíme a sledujeme, jak se posluchárna plní, dokud se na schodech neobjeví postava a nezamíří rovnou k nám.

„Proč jsi nebyl na snídani?“ zeptá se Ren, když Hector, kluk, se kterým jsem se seznámila už včera, zastaví před námi.

„Však víš, jaká jsou pondělní rána,“ odvěti rezignovaně a posadí se na prázdné sedadlo vedle mě. „Dostat Jeho Veličenstvo z postele je vždycky složité.“

Palcem ukáže na Freda, který se mnohem pomaleji vleče po schodech za ním. Když přijde blíž, všimnu si, že má kalné oči a že jeho vlasy rozhodně neviděly hřeben. Tiše na nás kývne a zhroutí se na sedadlo vedle Hectora.

Hector si na klíně bezstarostně vybalí tři croissanty, které si přinesl v papírovém ubrousku. Pootočí se a já na sobě ucítím pronikavý pohled jeho sytě zelených očí. Chvilí mě pozoruje, pak ukáže na mě a na ubrousek. „Pain au chocolat?“ řekne s přehnaným francouzským přízvukem. Zavrtím hlavou. „Jediná dobrá věc z francouzské kuchyně, ptáš-li se.“

Ren se na svém místě nakloní dopředu a podívá se na něj s napůl pobaveným a napůl rozhořčeným výrazem. „Díkybohu se tě nikdo neptá.“

Hector stiskne rty, provokativně trhne koutky, ale v tu chvíli se hleďstě začne utišovat.

Na pódium vystoupí vysoký štíhlý muž s prošedivělými vlasy a silnými brýlemi s černou obrubou.

„To je pan ředitel King,“ šeptne Ren.

Ředitel se postaví do středu pódia a spustí francouzštinou, která je, i podle mě, velmi slabá. Vzápětí s omluvným výrazem přejde na americkou angličtinu a začne povídat o událostech nadcházejícího týdne. Zaslechnu zmínku o turnaji v pétanque, který se koná dnes večer, a čtvrtčním promítání francouzského filmu pro všechny, kteří mají zájem. Mrknu stranou, kde vzpřímeně sedí Ren a zdvořile poslouchá. Hector, který sedí na druhé straně, však věnuje víc pozornosti svým pain au chocolat, o které se teď dělí s Fredem. Úplně vypnu, vyberu si bod daleko v horách a soustředím se jen na něj.

„Tak jaký je tvůj příběh?“ zeptá se Hector, když ředitel sestoupí z pódia a přednáškový sál se znovu zaplní brebentěním. Ucítím, jak mě znovu provrtává pohledem a snaží se mě odhadnout.

„Můj příběh?“ zopakuju s předstíranou lhostejností a na moment se nechám rozptýlit jeho obličejem. Nedošlo mi, jak je pohledný – vypadá jako někdo, kdo by mě dřív přitahoval. „V podstatě žádný není.“

Přiměju se na něj při těch slovech podívat a tvářit se bezvýrazně a nečitelně. Podcením ovšem sílu jeho očí. Mnoho měsíců jsem strávila téměř o samotě a na způsobu, jakým se na mě dívá, je něco podivně důvěrného.

„No jasně,“ ušklíbne se Hector a já poznám, že mu moje odpověď nestačila. Když vyrazíme po schodech dolů, ztiší hlas, abych ho slyšela jen já. „Já to z tebe dostanu, víš to, že?“

Sevře se mi žaludek a potlačím nutkání utéct.

„Nedostaneš,“ zamumlám v odpověď s urputností, jakou jsem už dlouho neprojevila.

Prudce a zkoumavě na mě pohlédne, ale já jenom zavrtím hlavou.
Nedostaneš, to si piš.